

Sardanes vora el mar

Per més que les circumstàncies de la vida ens han bandejat d'ací i d'allà i han passat anys sense sentir el salobre de la mar ni la tramuntana esvalotar els meus cabells, no per aixó s'han esborrat els colors d'unes vivències íntimes ni els particulars records de festes, diades i escenes de la meva Vila.

Quan, allunyat d'aquí, he rememorat coses de L'Escala, destaca en especial com un quadre de pinzellades coloristes, la Platja en un migdia esplendent de ballada de sardanes, o un altre d'una tarda de festa amb les colles ballant la nostra dansa en l'esplanada de la Punta, o també una nit de setembre escoltant desde les roques de la riba les sardanes que tocaven a la platja, quines notes arribaven a mí netes del garbuix de la gentada, melodioses, ben suaument, com les onades de la mar fosca sobre els esculls arran dels meus peus.

I és que sempre van unides en mí, com escalenc, el ballar de les sardanes amb el mar de la Platja o de la Punta, el ritme de nostra dansa amb les ones trencant a les roques o a la sorra, el plany de la tenora amb el pescador retornant de la pesca fallida, la joia del tiple amb les matineses sortoses de peix.

Un dia, ara fa l'any, arribo al poble i veig profussió de cartells: «Benvinguts al III Aplec de la Sardana...» El passeig Lluís Albert tenia un

